

## WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 8 lipca 2004 r.

w sprawie T-50/00, Dalmine SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich <sup>(1)</sup>**(Konkurencja — Porozumienia — Rynki niespojonych rur stalowych — Okres naruszenia — Grzywny)**

(2004/C 239/26)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T-50/00, Dalmine SpA, z siedzibą w Dalmine (Włochy), reprezentowana przez M. Siragusa oraz F. Moretti-ego, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Erhart, A. Whelan oraz A. Dal Ferro, adwokat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), której przedmiotem był wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/382/WE z dnia 8 grudnia 1999 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa IV/E-1/35.860-B – Niespojone rury stalowe) lub, posiłkowo, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą, Sąd Pierwszej Instancji (druga izba), w składzie: N. J. Forwood, prezes, J. Pirrung i A. W. H. Meij, sędziowie; sekretarz: J. Plingers, administrator, wydał w dniu 8 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Art. 1 ust. 2 decyzji Komisji 2003/382/WE z dnia 8 grudnia 1999 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa IV/E-1/35.860-B – Niespojone rury stalowe) stwierdza się jako nieważny w zakresie, w jakim utrzymuje on istnienie naruszenia zarzucanego skarżącej przez ten przepis przed 1 stycznia 1991 r.
- 2) Kwotę grzywny nałożonej na skarżącą przez art. 4 decyzji Komisji 2003/382/WE ustala się w wysokości 10 080 000 euro.
- 3) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.
- 4) Skarżąca i Komisja ponoszą swoje własne koszty.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 149 z 27.5.2000.

## WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 8 lipca 2004 r.

w sprawach połączonych T-67/00, T-68/00, T-71/00 i T-78/00, JFE Engineering Corp. i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich <sup>(1)</sup>**(Konkurencja Porozumienia — Rynek rur i przewodów stalowych bez szwu — EFTA — Kompetencje Komisji — Naruszenie — Grzywny)**

(2004/C 239/27)

(Język postępowania: angielski)

W sprawach połączonych T-67/00, T-68/00, T-71/00 i T-78/00, JFE Engineering Corp., dawnej NKK Corp., z siedzibą w Tokio (Japonia), reprezentowana początkowo przez M. Smitha i C. Maguire, solicitors, a następnie przez adwokatów A. Vandencastele i V. Dehin oraz A.-L. Marmagioli, solicitor, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, Nippon Steel Corp., z siedzibą w Tokio, reprezentowana przez adwokatów J.-F. Bellisa i K. Van Hove'a, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, JFE Steel Corp., dawnej Kawasaki Steel Corp., z siedzibą w Tokio, reprezentowana przez adwokata A. Vandencastele, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, Sumitomo Metal Industriels Ltd., z siedzibą w Tokio, reprezentowana przez C. Vajdę, QC, G. Sproul i F. Weitzman, solicitors, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Erhart i A. Whelan oraz N. Khan, barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), popieranej przez Urząd Nadzoru EFTA (pełnomocnicy: D. Sif Tynes i P. Bjørgan), której przedmiotem był wniosek o uchylenie decyzji Komisji 2003/382/WE z dnia 8 grudnia 1999 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 Traktatu WE (Sprawa IV/E-1/35.860-B – Rury stalowe bez szwu) (Dz. U. 2003, L 140, str. 1), lub – ewentualnie – wniosek o zmniejszenie wysokości nałożonej na skarżących grzywny, Sąd (druga izba) w składzie: N. J. Forwood, prezes, J. Pirrung i A. W. H. Meij, sędziowie; sekretarz: J. Plingers, administrator, wydał w dniu 8 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Art. 1 ust. 2 decyzji Komisji 2003/382/WE z dnia 8 grudnia 1999 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 Traktatu WE (Sprawa IV/E-1/35.860-B – Rury stalowe bez szwu) zostaje uchylony w zakresie, w jakim ustala on istnienie uchybienia zarzucanego czterem skarżącym w owym przepisie przed datą 1 stycznia 1991 r. oraz po dacie 30 czerwca 1994 r.

2) Wysokość grzywny nałożonej na czterech skarżących w art. 4 decyzji 2003/382 zostaje ustalona na 10 935 000 euro.

3) W pozostałej części cztery skargi zostają oddalone.

4) Czterej skarżący i Komisja poniosą własne koszty.

5) Urząd Nadzoru EFTA poniesie własne koszty.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 149 z 27.5.2000 r.

### WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 1 lipca 2004 r.

w sprawie T-308/00, Salzgitter AG przeciwko Komisji (<sup>1</sup>)

*(Pomoc Państwa — Art. 4 lit. c) WS, art. 67 WS i 95 WS — Interwencje finansowe na rzecz przedsiębiorstwa Salzgitter — Granica z byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną i byłą Republiką Czechosłowacką — Pomoc nie notyfikowana — Szósty kodeks pomocy w dziedzinie przemysłu metalurgicznego — Bezpieczeństwo prawne)*

(2004/C 239/28)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-308/00, Salzgitter AG, z siedzibą w Salzgitter (Niemcy), reprezentowana przez J. Sedemunda oraz T. Lübbiga, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, popierana przez Republikę Federalną Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing oraz K. Schroeter, adwokat) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K.-D. Borchardt oraz V. Kreuzschitz, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 czerwca 2000 r. 2000/797/EWWiS, dotyczącej pomocy Państwa wdrożonej przez Niemcy na rzecz Salzgitter AG, Preussag Stahl AG oraz oddziałów metalurgicznych grupy obecnie połączonych pod nazwą Salzgitter AG – Stahl und Technologie (SAG) (D. U. L 323, str. 5), Trybunał (czwarta izba w składzie powiększonym) w składzie V. Tiili, prezes, J. Pirrung, P. Mengozzi, A. W. H. Meij i M. Vilaras, sędziowie; sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 1 lipca 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie.

1) Stwierdza się nieważność art. 2 i 3 decyzji Komisji nr 2000/797/EWWiS dotyczącej pomocy państwa, wdrożonej przez Niemcy na rzecz Salzgitter AG, Preussag Stahl AG oraz oddziałów metalurgicznych grupy, obecnie połączonych pod nazwą Salzgitter AG – Stahl und Technologie (SAG).

2) Skarżąca ponosi jedną trzecią kosztów własnych.

3) Komisja ponosi, oprócz kosztów własnych, dwie trzecie kosztów strony skarżącej.

4) Republika Federalna Niemiec ponosi koszty własne.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 335 z 25.11.2000.

### WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 7 lipca 2004 r.

w sprawach połączonych T-107/01 i T-175/01 Société des mines de Sacilor – Lormines SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (<sup>1</sup>)

*(Traktat EWWiS — Hutnictwo żelaza — Zrzeczenie się koncesji górniczych — Obciążenia nałożone przez Republikę Francuską na przedsiębiorstwa górnicze — Zażalenie — Brak pozytywnej odpowiedzi ze strony Komisji — Skarga na zaniechanie — Skarga o unieważnienie — Dopuszczalność — Legitymacja do działania — Przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 80 WiS)*

(2004/C 239/29)

(Język postępowania: francuski)

W sprawach połączonych T-107/01 i T-175/01, Société des mines de Sacilor – Lormines SA z siedzibą w Puteaux (Francja), początkowo reprezentowana przez G. Marty, następnie przez R. Schmitt, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez G. Rozeta oraz L. Ström, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, których przedmiotem są skarga na zaniechanie oraz, ewentualnie, skarga o unieważnienie, skierowane przeciwko odmowie ze strony Komisji uwzględnienia zażalenia złożonego przez skarżącą, mającego na celu uzyskanie stwierdzenia naruszenia przez Republikę Francuską postanowień art. 4 lit. b) i c) WiS i art. 86 WiS w wyniku nałożenia na skarżącą rzekomo nadmiernych obciążeń w ramach procedur opuszczenia i zrzeczenia się posiadanych przez nią koncesji górniczych, Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba), w składzie: H. Legal, prezes, V. Tiili i M. Vilaras, sędziowie; sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, wydał w dniu 7 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Skargi zostają odrzucone jako niedopuszczalne.

2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 227 z 11.8.2001.